

PRAKTISERING AF LÆREN

KAPITEL 1

VEJEN TIL ERKENDELSEN

I

SINDETS RENSELSE

1. Mennesker har verdslige begær, som fører til forblindelse og lidelse. Men der findes måder, på hvilke man kan frigøre sig fra begærets bånd.

For det første må man have de rigtige opfattelser, og forstå tingenes årsagssammenhænge. Da alle lidelser har deres oprindelse i sindets begær og længslen efter at knytte sig til noget, og fordi dette opstår på grund af troen på et „Jeg” eller uvidenhed om årsagssammenhænge, kan man kun opnå fred i sindet, hvis man kan løsrive sig fra disse verdslige begær.

For det andet kan man frigøre sig fra disse begær og længsler ved at forsøge at kontrollere sit sind. Man kan frigøre sig fra begæret ved at kontrollere stimuleringerne af øjnene, næsen, tungen, huden og sindet.

For det tredje må man forstå den rette anvendelse af ting. Man må ikke tænke på mad og klæder som ting til fornøjelse. Klæder bruges til at beskytte kroppen mod kulde og varme, og for at skjule kroppens nøgenhed. Mad anvendes til at ernære kroppen mens man stræber mod at opnå Erkendelse. Tænker man således, vil begær og længsler ikke opstå.

For det fjerde bør man lære sig tålmodighed og udholdenhed. Man må kunne udholde varme, kulde, sult og tørst, samt kunne tåle at blive skældt ud og hånet; for det er med tålmodighed man kan udslukke begærets ild, som opbrænder legemet.

For det femte må man lære at undgå alle slags farer. På samme måde som en viis mand holder sig fra vilde heste og bidske hunde, bør man undgå at blive venner med onde mennesker, og holde sig fra farlige steder, Gør man således, vil begærets ild slukkes.

2. Der findes i denne verden fem indgange til begæret.

Vejen til Erkendelsen

Begæret opstår fra det øjet ser, fra det ørerne hører, fra det næsen lugter, fra det tungen smager, og fra det kroppen føler. Fra disse fem indgange kommer længslen efter bekvemmeligheder.

Mange mennesker, som er påvirket af kroppens higen efter bekvemmeligheder, ser ikke faren ved de onder som følger, og de fanges i djævlens net på samme måde som hjorten fanges i jægerens snare. Disse fem indgange til begæret er i sandhed som fælder, og mennesket, som ikke vogter dem, undgår ikke lidelsen.

3. Der er kun én måde at undgå begæret på. Hvis man for eksempel har fanget en slange, en krokodille, en fugl, en hund, en ræv og en abe, og binder disse forskellige dyr sammen med et stærkt reb og herefter lader dem gå, vil hvert dyr på sin egen måde forsøge at nå tilbage til sit bo. Slangen vil krybe mod græsset, krokodillen mod vandet, fuglen vil flyve mod himlen, hunden løbe mod landsbyen, ræven mod markerne, og aben mod skoven. De vil hver trække i én retning, men da de er bundet med det samme reb, vil den stærkeste trække alle de andre med sig.

På samme måde som dyrene i denne lignelse, vil mennesket blive trukket i forskellige retninger af begæret fra dets seks sanser; fra det øjet ser, fra det øret hører, næsen lugter, tungen smager, huden berører, og fra det

sindet føler; og blive kontrolleret af den stærkeste af disse.

Hvis de seks dyr blev bundet til en stor stærk pæl, ville de alle forsøge at slide sig fri, og til sidst lægge sig ned, helt udmattede.

Den som opøver sig i at kontrollere sit sind, vil ikke blive trukket i forskellige retninger af de andre fem sanser. Hvis sindet er under kontrol, vil man blive lykkelig både nu og i fremtiden.

4. Mennesker brænder i begærets ild, og længes efter berømmelse. Men berømmelse forsvinder så let som røgelse fra en røgelsespind. Hvis mennesker stræber efter berømmelse og hæder, og ikke holder sig til Vejen, vil de være i fare, og senere komme til at fortryde deres handlinger.

En mand, som higer efter rigdom og berømmelse, er fuldstændig som et barn, der slikker honning fra en kniv. Mens det smager på den søde honning, er det i fare for at skære sig på kniven.

Et menneske, som uden at ænse faren, er helt opslugt af sit eget begær, er som en mand der bærer en fakkell mod vinden, og herved selvfølgelig bliver forbrændt på arme og krop.

Vejen til Erkendelsen

Man kan ikke stole på sit eget sind, hvis det er forgiftet af begær, vrede eller uforstandighed. Man må kontrollere sit sind, og undgå at lade det løbe frit.

5. For at kunne opnå den fulde erkendelse, må man først slukke begærets ild. Den som søger vejen mod Erkendelsen, må undgå begærets ild på samme måde som en mand der bærer på et bundt tørt græs undgår at komme i nærheden af gnister.

Det ville være tåbeligt at stikke øjnene ud på sig selv for at undgå at blive lokket af smukke ting. Sindet er herre over øjnene; når det er under kontrol, vil øjnene også være det.

Det er vanskeligt at følge den rette vej til Erkendelsen, men at undlade at forsøge, giver endnu større lidelser. Lidelsen ved fødsel, ældelse, sygdom og død er endeløs.

At følge vejen mod Erkendelsen, er at være som en okse der bærer en tung byrde gennem en mudret mark. Selv om den er træt, går den ufortrødent videre, og først når den er nået over marken, hviler den sig. Begærets dynd er endnu dybere, men hvis sindet følger vejen mod Erkendelsen, vil det komme gennem dyndet og overvinde lidelsen.

6. Den, som ønsker at følge vejen til Erkendelsen, må først fjerne al stolthed, og ydmygt modtage lyset fra Buddhas lære. Ingen rigdomme i denne verden, guld eller sølv, kan sammenlignes med rigdommen i gode dyder.

For at besidde et godt helbred, og bringe ægte lykke til sin familie, må man først og fremmest lære at kontrollere sit sind. Kan man dette, vil man kunne finde vejen til Erkendelsen, og naturligt blive begunstiget med alle dyder.

På samme måde som ædelstene graves op af jorden, kommer dyder fra gode handlinger, og visdom fra et rent, fredfyldt sind. For at kunne komme over forblindelsens store slette, behøver man dydens ledetråd, og visdommens lys til at oplyse vejen.

Buddhas lære, som forklarer mennesker, hvordan de kan frigøre sig fra begær, vrede og uforstandighed, er en god lære, og de som følger den, vil få et lykkeligt liv.

7. Mennesker har tendens til at lade sig styre af deres tanker. Hvis de har griske tanker, vil de blive mere griske, hvis de har vrede tanker, bliver de vredere, hvis de har tanker om hævn, bliver de mere hævnerrige.

Bønderne lukker deres køer ind i stalden, mens høsten står på. Det er for at undgå, at de nedbryder

Vejen til Erkendelsen

gærder, og giver anledning til klager, eller dræber nogen.

Mennesker må også være på vagt overfor det som fremkalder ulykker, lukke deres sind for onde tanker som medfører griskhed, vrede og uforstandighed, og i stedet fremme tanker som giver kærlighed og venlighed.

Når det bliver forår og markens græs begynder at stå højt, lukker bønderne deres køer ud. Men de holder selv da godt øje med dem.

Det forholder sig på samme måde med menneskers sind. Man må altid vogte på sine tanker, og undgå at de går i de forkerte retninger.

8. Shakyamuni Buddha opholdt sig en gang i byen Kausambi. I denne by boede der en mand, som hadede Buddha og betalte nogle for at udsprede onde rygter om ham. På grund af dette, fik Buddhas disciple intet når de tiggede om mad, men måtte i stedet høre mange skældsord.

Da sagde Ananda til Shakyamuni: „Vi bør ikke opholde os i denne by. Der er andre og bedre byer.” Men Buddha svarede: „Men hvad vil du gøre, hvis den næste by er som denne?” „Så går vi til en anden by,” svarede Ananda.

Men Buddha svarede: „Nej Ananda, der bliver aldrig nogen ende på det på den måde. Det er bedre, at vi bliver her og tålmodigt finder os i at blive skældt ud. Når vi ikke bliver skældt ud mere, går vi til en anden by.”

„Der findes i denne verden gevinster og tab, bagtelse og ære, ros og udskældning, lidelse og fornøjelse, men de, som har opnået den fuldkomne erkendelse, lader sig ikke påvirke af den slags ydre flygtige forhold.”

II

DEN RETTE HANDLEMÅDE

1. De, som søger den fulde erkendelse, må altid sørge for at holde legeme, tale og sind rene. For at holde legemet rent, må man ikke dræbe nogen levende skabning, ikke stjæle, og ikke bedrive hor. For at holde talen ren, må man ikke lyve, bagtale, bedrage, eller spille tiden med unødvendig snak. For at holde sindet rent, må man fjerne griskhed, vrede, og forkerte opfattelser.

Hvis sindet er urent, bliver ens handlinger også urene, og man undgår ikke lidelsen. Derfor er det af stor vigtighed at holde sind og legeme rent.

Vejen til Erkendelsen

2. Der var engang en rig enke, som var kendt for at være venlig, høflig og beskeden. Hun havde en klog og flittig tjenestepige.

En dag tænkte tjenestepigen: „Min frue har et meget godt omdømme. Gad vide om hendes godhed ligger i hendes natúr, eller om den skyldes hendes omgivelser. Det vil jeg prøve at finde ud af.”

Næste morgen stod tjenestepigen sent op, og viste sig ikke for fruén før ved middagstid. Fruén blev vred og skældte hende ud.

Men tjenestepigen svarede: „Der er ingen grund til at blive så vred, blot fordi jeg står sent op en dag eller to.” Da fruén hørte dette svar, blev hun endnu vredere.

Også næste dag stod tjenestepigen sent op. Fruén blev nu endnu mere ophidset, og slog hende med en stav. Dette blev kendt i vide kredse, og enken mistede sit gode omdømme.

3. Alle mennesker er som denne enke. Når deres forhold er gode, er de venlige, beskedne og rolige; men det er tvivlsomt, om de vil opføre sig på samme måde, hvis deres forhold forværres.

Det er kun når et menneske holder sit sind rent og roligt, og fortsætter med at være venligt, selv om det

hører ubehagelige bemærkninger og møder uvenlighed, eller mangler klæder og bolig, at man kan sige, at dette menneske er godt.

De, som kun er venlige og rolige, når forholdene er gode, kan derfor ikke kaldes virkelig gode mennesker. Kun de, som glædes ved Buddhas lære og lever efter den med legeme og sind, kan siges at være rolige, beskedne og gode mennesker.

4. Med hensyn til ret tale, kan man sige, at der er fem sæt ord med modsat betydning: ord som passer i en bestemt situation, og ord som ikke passer; ord som lyder behagelige, og ord som lyder fornærmende; ord som gavner, og ord som skader; ord som udtrykker medfølelse, og ord som udtrykker had; ord som er i overensstemmelse med virkeligheden, og ord, som ikke er.

Lige meget hvilke ord vi bruger, må vi vælge dem med omhu, og undgå hadefuld tale. Hvis vores sind er fyldt af medfølelse, vil der ikke opstå vrede og had.

Men på samme måde som en mand med en hakke og

Vejen til Erkendelsen

spade ikke kan fjerne al jord fra en mark, kan vi heller ikke undgå alle ord. Man må derfor bestræbe sig på at fylde sit sind med så megen medfølelse, at ingen ord kan forstyrre en.

Man kan forsøge at male et billede med vandfarver på himlen, men det er ikke muligt. Det er også umuligt at udtørre en stor flod med en fakkell, eller at frembringe en knitrende lyd ved at gnide to garvede læderstykker mod hinanden. På samme måde må mennesker opøve sig i ikke at lade deres sind påvirke af, hvad de end måtte høre.

Man må bestræbe sig på at gøre sindet så åbent som marken, så uendeligt som himlen, så dybt som havet, og så blødt som garvet læder.

Hvis man bliver omringet og fanget af sine fjender, og herefter føler had, følger man ikke Buddhas lære. Under alle forhold må man tænke således: „Mit sind må være urokkeligt, intet hadefuldt eller vredt ord må undslippe min mund. Jeg vil omgive min fjende med medfølelse og kærlige tanker.”

5. Der findes en lignelse om en mand som fandt en myretue der stod i flammer om dagen, og hvorfra det røg om natten. Han gik til en vismand for at spørge hvad han skulle gøre. Vismanden svarede, at han skulle grave i myretuen med et sværd, og dette råd fulgte manden. Først gravede han en bolt ud, derefter vandbobler, en høfork, en æske, en skildpadde, en slagterkniv, et stykke kød, og til sidst en drage. Han fortalte vismanden dette, og denne forklarede betydningen af de ting der var gravet ud, og sagde derefter: „Kast det hele bort undtagen dragen, og forstyr den ikke.”

I denne lignelse symboliserer „en myretue” menneskets legeme. „Stod i flammer om dagen” betyder, at mennesker om dagen realiserer det de drømte om natten. „Røg om natten” betyder, at mennesker om natten med glæde eller anger tænker på det de gjorde dagen før.

„En mand” i lignelsen er den som søger Erkendelsen, og „vismanden” er Buddha. „Sværdet” symboliserer visdom, og „at grave dybt” står for den anstrengelse som er nødvendig for at opnå den fulde erkendelse.

„En bolt” i lignelsen symboliserer uvidenhed, „vandbobler” er vrede og lidelse, „en høfork” er tøven og

Vejen til Erkendelsen

uro. „En æske” er griskhed, vrede og vægelsindethed, anger og forblindelse. „En skildpadde” er legemet og sindet, „en slagterkniv” er de fem slags sanser der fører til begær. „Et stykke kød” er begæret, og den evige higen efter nydelser. Alle disse ting forgifter legeme og sind, og derfor sagde Buddha: „Kast det hele bort.”

„Dragen” symboliserer et sind som er helt rensat for begær. Hvis en mand graver med visdommens sværd, vil han til sidst komme til denne drage. „Lad dragen være og forstyr den ikke”, betyder at lede efter, og grave et sind frem, som er fri fra alt verdsligt begær.

6. En af Buddhas disciple, Pindola, rejste, efter han havde opnået den fulde erkendelse, tilbage til sin fødeby Kausambi for at agengælde den venlighed, man havde vist ham. Han bestræbte sig her på at forberede marken for såningen af Buddhas frø.

I udkanten af Kausambi er der ved en Ganges-floden en lille park, som er omkranset af lange rækker af kokuspalmer, og hvor der altid blæser en kølig brise.

En varm sommerdag sad Pindola her og meditere i skyggen af et træ, da fyrst Udyana med sine koner og hofdamer kom til den samme park for at fornøje sig med musik og dans. Efter nogen tid blev Udyana træt, og lagde sig til at sove i skyggen af et træ.

Mens han sov, gik hans koner og hofdamer en tur i parken, og fik øje på Pindola som sad og mediterede under et træ. De forstod, at han var en hellig mand, og bad ham prædike sin lære.

Da fyrsten vågnede og opdagede, at kvinderne var borte, blev han mistænksom, og gik rundt i parken for at lede efter dem. Han fandt dem siddende rundt om den hellige mand, lyttende til hans prædiken. Da han var en meget utugtig og jaloux mand, begyndte han at overfuse Pindola: „Det er skandaløst, at du, en hellig mand, spilder din tid med intetsigende snak med kvinder.” Pindola lukkede øjnene, og sagde ikke et ord.

Den gale fyrste drog nu sit sværd, og holdt det truende over Pindolas hoved, men denne sagde stadig intet, og sad urokkelig som en klippe.

Fyrsten blev nu så ophidset, at han ødelagde en

Vejen til Erkendelsen

myretue og kastede myrer på Pindola, men denne sad stadig stille og udholdt fornedrelsen og smerten.

Fyrsten skammede sig nu over sin voldsomme opførsel, og bad om forladelse. Som følge af denne begivenhed, vandt Buddhas lære anderkendelse i fyrstens borg, og blev herfra senere spredt ud over hele landet.

7. Nogle dage efter hændelsen i parken tog fyrsten til skoven hvor Pindola boede, og spurgte: „Hvordan kan Buddhas disciple, som alle er unge mænd, undertrykke begæret og holde deres legeme og sind rent?”

Pindola svarede: „Ædle herre, Buddha har lært os at respektere alle kvinder. Han har lært os at betragte alle ældre kvinder som vore mødre, alle kvinder på vor alder som vore søstre, og alle yngre kvinder som vore døtre. Ved at følge Buddhas lære, kan vi undertrykke begæret, og holde vores sind og legeme rent, selv om vi er unge.”

„Men, ærede lærer, man kan også blive fristet af kvinder, der er som ens moder, søster eller datter. Hvordan kontrollerer Buddhas disciple da deres begær?”

„Ædle fyrste, Buddha lærte os at tænke på, at legemet er fyldt med alle slags urenheder som blod,

materie, sved og fedt. Når vi tænker på dette, kan selv vi, som er unge, holde vort sind rent.”

„Ærede lærer, det er måske let for Buddhas disciple, som har arbejdet på at forbedre deres sind og legeme, og som er i besiddelse af stor visdom, men det vil være svært for almindelige mennesker, som ikke har erhvervet disse egenskaber. Selv om de forsøger at tænke på urenhederne, vil de lokkes af smukke ting, og selv om de tænker på hæslighed, vil de blive fristet af smukke former. Der må være en anden grund til, at Buddhas disciple altid er i stand til at handle rigtigt.”

„Herre, Buddha lærte os at vogte sansernes fem indgange. Når vi ser smukke farver og former med vore øjne, når vi hører behagelige lyde med vore ører, lugter noget godt med vor næse, smager noget godt med vor tunge, eller rører ved noget behageligt med vore hænder, må vi ikke klynge os til disse tiltrækkende ting; men ej heller må vi føle føle afsky ved frastødende ting. Således belæres vi om at vogte de fem sansers indgange, og kan derfor, selv om vi er unge, holde vort legeme og sind rent.”

„Ærede lærer, Buddhas lære er i sandhed vidunderlig. Jeg ved af egen erfaring, at det er sandt. Hvis jeg ikke vogter de fem sansers indgange, forstyrres jeg snart af sanseindtryk, og får urene tanker. Det er meget vigtigt, at

Vejen til Erkendelsen

vi vogter disse fem sansers indgange og dermed holder legeme og sind rent.”

8. Når et menneske udtrykker sine tanker med en handling, vil der altid følge en reaktion. Hvis et menneske bliver skældt ud, vil det altid ønske at svare igen, eller at hævne sig. Men man må være på vagt over for denne reaktion, for den skader kun en selv. Det er som at spytte mod vinden, eller at feje støv mod vinden. Man fjerner ikke støvet, men bliver blot selv tilsmudset. Ulykke følger altid den, som ønsker at tage hævn.

9. Det er godt at bortkaste snævertsynethed, og i stedet forsøge at udvide sit sind. Og det er en endnu bedre dyd at bestræbe sig på at holde sit sind rent og følge den Ædle Vej.

Mennesker bør bortkaste et selvisk sind, og erstatte det med et sind som oprigtigt forsøger at hjælpe andre mennesker. En god gerning får også andre mennesker til at gøre gode gerninger, og skaber således lykke.

En fakkel kan antænde tusind andre fakler, og stadig brænde med samme styrke. På samme måde mindskes ens lykke ikke ved at blive delt med andre mennesker.

De, som søger den fuldkomne erkendelse, må være omhyggelige når de foretager deres første skridt. Lige meget hvor stærk deres vilje er, må de huske på, at den fuldkomne erkendelse kun kan opnås gradvist. Skridtene på vejen til Erkendelsen må tages dag for dag.

10. På vejen mod Erkendelsen er der først tyve vanskeligheder, som må overkommes i denne verden: 1. Det er svært for et fattigt menneske at være generøs. 2. Det er svært for et stolt menneske at finde vejen til Erkendelsen. 3. Det er svært at søge Erkendelsen ved selvopofrelse. 4. Det er svært at blive genfødt i Buddhas verden. 5. Det er svært at opfatte Buddhas lære. 6. Det er svært at undertrykke og vende sig fra begæret. 7. Det er svært at lade være med at begære smukke ting. 8. Det er svært for et stærkt menneske at lade være med at bruge sin magt til at undertrykke andre mennesker. 9. Det er svært at undlade at blive vred når man bliver fornærmet. 10. Det er svært at forblive uskyldig når man fristes. 11. Det er svært at få sig selv til at studere meget og grundigt. 12. Det er svært ikke at foragte en begynder. 13. Det er svært at være beskeden. 14. Det er svært at finde gode venner. 15. Det er svært at følge vejen og opnå Erkendelsen. 16. Det er svært ikke at lade sig påvirke af ydre omstændigheder. 17. Det er svært at undervise andre i overensstemmelse med deres evner. 18. Det er svært altid

Vejen til Erkendelsen

at have ro i sindet. 19. Det er svært at lade være med at skændes om hvad der er rigtigt og forkert. 20. Det er svært at finde gode metoder.

11. Gode og onde mennesker har forskellige naturer. Onde mennesker forstår ikke, at det de gør er forkert, de tænker ikke på at forbedre deres sind, og bliver vrede når andre bebrejder dem deres ondskab.

Gode mennesker kender forskellen mellem godt og ondt; når de bliver klar over, at de er ved at gøre noget forkert, holder de straks inde. De er taknemmelige mod dem, som gør dem opmærksom på deres fejl.

Dette er således forskellen mellem gode og onde mennesker. Onde og uforstandige mennesker påskønner aldrig andre menneskers venlighed, men kloge mennesker viser altid taknemmelighed ikke blot mod dem som viser dem venlighed, men også mod alle andre.

III

DE GAMLE FABLER I BUDDHAS LÆRE

1. For meget længe siden var der et land, som havde den skik at bære gamle mennesker, når de nåede en vis alder, op på et højt bjerg for at lade dem dø der.

En af kongens ministre følte sig ikke i stand til at følge denne skik, og gravede en hemmelig hule, hvor han gemte og plejede sin gamle far.

En dag viste en gud sig for kongen, og gav ham en vanskelig opgave: „Her er to slanger. Fortæl mig deres køn. Hvis du ikke kan løse dette problem, vil jeg ødelægge dit land.”

Hverken kongen eller nogen i paladset var i stand til at bestemme slangernes køn, og kongen lod derfor bekendtgøre i hele landet, at han ville give en stor belønning til den, som kunne løse problemet.

Ministeren spurgte sin gamle far, og denne svarede: „Det er ikke så vanskeligt et problem. Læg de to slanger på et blødt tæppe. Den slange som bevæger sig meget, er hankøn, og den, som ligger stille, er hunkøn.” Ministeren tog dette svar til kongen, som derefter var i stand til at bestemme slangernes køn.

Derefter gav guden det ene vanskelige problem efter det andet, som hverken kongen eller folk i paladset var i stand til at løse. Kun ministeren kunne, efter at have rådført sig med sin gamle far, give de rigtige svar.

Vejen til Erkendelsen

Disse spørgsmål og svar var som følger: „Hvem er det, som når han sover kaldes den vågne, og når han er vågen kaldes den sovende,” Svaret er: „Det er ham som stræber efter Erkendelse. Han er vågen sammenlignet med den som ikke er interesseret i at finde vejen til Erkendelse. Han sover sammenlignet med den som allerede har opnået Erkendelsen.

„Hvordan kan man veje en stor elefant?” „Anbring elefanten på et skib, og sæt et mærke som viser, hvor dybt skibet er sunket. Fjern derefter elefanten fra skibet, og læg sten i skibet, indtil det synker så dybt som til mærket, og vej derefter stenene.”

Hvad betyder udtrykket: „En kop vand er mere end alt vand i havet?” „En kop vand givet af medlidenhed og med et rent sind til sine forældre eller en syg, er en god gerning som har evig værdi, men vandet i havet varer ikke evigt.”

Dernæst fik guden en udhungret mand, som var bare skind og ben, til at sige: „Er der nogen i denne verden som lider mere af sult end jeg gør?” „Ja, de som er så selviske og griske, at de ikke tror på de tre skatte i Buddhas lære, og som ikke giver ofre til deres forældre og lærere, disse mennesker er ikke blot mere sultne, men vil også blive straffet ved i det næste liv at falde ned til de sultne djævlens verden, og der i al evighed lide af sult.”

„Her er en planke lavet af Candana-træ. Hvilken ende vendte mod træets rod?”

„Lad planken flyde på vandet. Den ende, som synker dybest, vendte mod træets rod.”

„Her er to heste som har samme størrelse og form. Hvordan kan man finde ud af, hvilken hest der er moderen, og hvilken der er dens føl?”

„Giv dem noget hø; moderen vil da skubbe hø hen til sit føl.”

Hvert svar glædede både guden og kongen. Da kongen fik at vide, at svarene var kommet fra ministerens gamle far, som blev holdt skjult i hulen, befalede han, at gamle mennesker ikke mere skulle forlades i bjergene, men i stedet plejes og passes godt i deres alderdom.

2. Dronning Videha i Indien drømte engang om en elefant, som havde seks stødtænder. Hun ønskede at få disse stødtænder, og bad kongen skaffe dem til hende. Selv om det syntes at være en umulig opgave, udlovede kongen, som elskede hende meget højt, en dusør til den, der kunne finde en sådan elefant.

Vejen til Erkendelsen

Det viste sig, at der i Himalaya-bjergene fandtes en elefant med seks stødtænder. Denne elefant opøvede sig i at få Buddha-natur, og havde en gang reddet en jægers liv. Da denne jæger kom tilbage til sit land og her så bekendtgørelsen om dusøren med de seks stødtænder, glemte han elefantens venlighed, og rejste tilbage til bjergene for at dræbe den.

Jægeren vidste, at elefanten forsøgte at opnå Buddha-naturen, og forklædte sig derfor som en tigermunk. Elefanten blev narret af dette, og det lykkedes ham at nærme sig den og skyde den med en giftpil.

Elefanten, som forstod, at den skulle sø af giften, og at jægeren var blevet forblindet af sit eget begær, fik medlidenhed med ham, og beskyttede ham med sin krop mod de andre hævngherrige elefanter. Derefter spurgte den ham hvorfor han havde gjort noget så tåbeligt. Jægeren fortalte om belønningen, og sagde at han ønskede de seks stødtænder. Elefanten brød da straks sine stødtænder af mod et træ, og gav dem til jægeren, idet den sagde: „Med dette offer har jeg fuldført min træning for at opnå Buddha-natur, og jeg vil blive genfødt i Buddhas Rene Land. Når jeg bliver en Buddha, vil jeg først hjælpe dig ved at fjerne de tre giftpile: griskhed, vrede og uforstandighed fra dit sind.”

3. I en bambuslund ved foden af Himalaya-bjergene levede der en gang en papegøje sammen med mange andre fugle og dyr. En dag under en tyfon gik der ild i nogle bambustræer på grund af friktionen mellem træerne. Ilden spredtes med vinden, og fugle og dyr begyndte at flygte i panik. Papegøjen følte stor taknemmelig mod bambuslundens som i lang tid havde givet den et hjem, og havde medlidenhed med de mange fugle og dyr. Den fløj derfor, for at redde bambuslundens og fugle og dyr, til en dam i nærheden; dykkede ned i vandet, og fløj tilbage over den brændende bambuslund, hvor den rystede vandet af sig.

Papegøjen gentog dette gang på gang, og dens medfølelse og selvopofrelse blev iagttaget af en gud, som kom ned fra himlen og sagde: „Du har et ædelt sind, men hvordan kan du slukke denne kæmpebrand med de få vanddråber fra dine fjer?” Papegøjen svarede: „Der findes intet som ikke kan opnås ved hjælp af taknemmelighed og medlidenhed. Jeg vil forsøge igen og igen, også i mit næste liv.”

Papegøjens stærke vilje gjorde et stort indtryk på guden, som herefter hjalp den med at slukke ilden.

4. Der levede engang i Himalaya-bjergene en fugl, som havde to hoveder.

Vejen til Erkendelsen

En dag så det ene hoved at det andet spiste en sød frugt. Det blev misundeligt, og hævnede sig ved at spise en giftig frugt, hvorved hele fuglen døde.

5. Engang skændtes en slanges hoved og hale om, hvem der skulle være forrest.

Halen sagde til hovedet: „Du er altid forrest; det er ikke retfærdigt, Du burde lade mig være forrest en gang imellem” Men hovedet svarede: „Det er naturens lov, at hovedet skal være forrest; jeg kan ikke bytte plads med dig.”

Men de skændtes videre, og en dag holdt halen fast om et træ, således at hovedet ikke kunne komme videre. Da hovedet blev udmattet og opgav, slap halen træet og fortsatte fremad, med det resultat, at slangen kort efter faldt i et ildsted, og blev brændt op.

Alt i naturen har sin bestemte funktion og orden. Hvis denne orden forstyrres, vil alt blive udslettet.

6. Der var engang en mand, som let blev vred. En dag standsede to mennesker foran hans hus og talte om ham.

„Den mand, som bor her, er et meget godt menneske, men han har et hidsigt temperament og bliver let vred,” sagde den ene. Da manden i huset hørte dette, for

han ud af huset og overfaldt de to, slog og sparkede dem, så de kom alvorligt til skade.

Når en viis mand bliver gjort opmærksom på sine fejl, vil han indrømme dem, og forsøge at rette dem. Men hvis en uforstandig mand bliver gjort opmærksom på sine fejl, vil han være ligeglad, og snart begå samme fejl igen.

7. Der var engang en rig, men uforstandig mand. Da han så en anden mands smukke treetages hus, blev han misundelig, og tænkte, at da han selv var lige så rig, ville han også lade et sådant hus bygge.

Han kaldte på en håndværker og bad denne bygge et hus magen til. Håndværkeren gik straks i gang, først med fundamentet, derefter første etage, og anden etage. Da han skulle til at begynde på tredje etage, råbte den rige mand irriteret: „Jeg er ligeglad med fundamentet, første og anden etage; jeg ønsker bare en smuk tredjeetage. Skynd dig at lave den.”

Et uforstandigt menneske er kun interesseret i resultatet, og tænker ikke på det arbejde som går forud. Men på samme måde som man ikke kan lave den tredje etage på et hus uden først at bygge de andre etager, kan man heller ikke opnå et godt resultat uden først at gøre en stor indsats.

8. En mand fik besøg af en ven mens han var ved at koge noget honning; han ville byde vennen på noget

Vejen til Erkendelsen

honning, men da den var for varm, viftede han over den, idet han glemte at tage den af ilden. På samme måde er det ikke muligt at få visdommens kølige honning uden først at slukke begæret.

9. Der var engang to djævle som brugte en hel dag på at skændes om en æske, en stok og et par sko. En mand, som kom forbi, spurgte dem: „Hvorfor skændes I sådan. Hvilken magisk kraft har disse ting, siden I skændes så gevaldigt om dem?” Djævlene forklarede ham: „Fra denne æske kan man få alt hvad man måtte ønske sig: mad, rigdomme, og så videre. Med denne stok kan man overvinde alle fjender, og med disse sko kan man flyve frit gennem luften.”

Da manden hørte dette, sagde han: „Hvorfor skændes? Hvis I to vil gå væk et øjeblik, skal jeg tænke over hvordan tingene kan fordeles retfærdigt.”

De to djævle gik bort som han foreslog, og så snart de var ude af syne, tog manden skoene på, greb stokken og æsken, og fløj bort.

Disse to djævle symboliserer mennesket, der tror på den forkerte lære. Æsken er de gaver som kommer fra velgørenhed. Mennesker er ikke klar over hvor mange skatte der kommer fra velgørenhed. Stokken symboliserer sindets koncentration. Mennesker ved ikke, at åndelig

koncentration kan undertrykke alle verdslige begær. Skoene symboliserer rene tanker og handlinger, som vil bringe dem hinsides alle begær og stridigheder. De ved ikke dette, og strides derfor om en æske, en stok, og et par sko.

10. Der var engang en mand som rejste alene. En aften kom han til et tomt hus, og besluttede sig at overnatte der. Omkring midnat kom en djævel ind, bærende på et lig, og lagde det på gulvet. Kort efter kom en anden djævel, og sagde at liget var hans, hvorefter de to djævle begyndte at skændes.

Lidt efter sagde den første djævel: „Det er spild af tid at skændes med dig. Lad os finde en dommer som kan afgøre hvem af os der har ret.

Den anden djævel var enig i dette. De fik da øje på manden, som rystende af skræk sad og krøb sammen i et hjørne, trak ham frem, og bad ham afgøre hvem der var kommet først og derfor havde ret til liget. Manden var rædselsslagen, for han vidste, at lige meget hvad han sagde, ville djævelen som tabte hævne sig, og dræbe ham. Men han bestemte sig alligevel for oprigtigt at fortælle, hvad han havde set.

Som ventet blev den anden djævel meget vred og greb mandens arm og rev den af. Men den første djævel

Vejen til Erkendelsen

erstattede straks armen med en arm han tog fra liget. Den anden djævel rev mandens anden arm af, men igen erstattede den første djævel den med en arm fra liget, og sådan fortsatte de, indtil de havde ombyttet alle mandens legemsdele: ben, hoved og krop med ligets tilsvarende dele.

Derefter holdt de to djævle op med at skændes, og spiste mandens legemsdele som lå spredt rundt om på gulvet, tørrede sig om munden, og gik bort sammen.

Den stakkels mand, som havde søgt tilflugt i det forladte hus, var helt ulykkelig. De legemsdele, som han havde fået af sine forældre, havde djævlens spist, og erstattet med en død mands legemsdele. Hvem var han nu? Var han sig selv, eller var han blevet en anden? Han tænkte hele natten, til han blev vanvittig. Om morgenen forlod han huset, og kom lidt efter til et tempel, hvor han fortalte munkene om den uhyggelige hændelse.

Fra denne historie kan folk erkende sandheden om, at der ikke eksisterer et „Jeg”.

11. En smuk og velklædt kvinde besøgte engang et hus. Husets herre spurgte, hvem hun var, og hun svarede, at hun var rigdommens gudinde. Manden blev meget glad, inviterede hende ind, og behandlede hende gæstfrit.

Lidt senere kom en anden kvinde, som var grim og tarveligt klædt. Husets herre spurgte hende, hvem hun var, og hun svarede, at hun var fattigdommens gudinde. Manden blev forskrækket, og ville jage kvinden bort. Men kvinden nægtede at gå bort, og sagde: „Rigdommens gudinde, som kom for lidt siden, er min søster. Vi er altid sammen, så hvis du viser mig bort, vil min søster også forsvinde.”

Og sandt nok, næppe var hun gået, før også den smukke rigdommens gudinde forsvandt.

Død følger fødsel, efter ulykke kommer lykke, ondskab ledsages af godhed. Mennesker bør huske på dette. Uforstandige mennesker er bange for ulykke, og stræber kun efter lykke. Men de, som søger den fuldkomne erkendelse, må være hævet over disse begreber, og ikke ønske at knytte sig til noget.

12. Der var engang en fattig kunstner, som forlod sit hjem og sin kone for at søge lykken. Efter tre års hårdt arbejde, havde han opsparet en stor sum penge, og besluttede at vende tilbage til sit hjem. På vejen kom han til et stort tempel, hvor mange munke var ved at foretage en offerceremoni. Han følte stor glæde ved at se dette, og sagde til sig selv: „Jeg har aldrig sået lykkens frø. På dette sted har jeg muligheden for at gøre det.” Han gav da,

Vejen til Erkendelsen

opfyldt af taknemmelighed, alle sine opsparede penge til templet, og rejste hjem.

Da hans kone så, at han kom tomhændet hjem, blev hun rasende, og spurgte ham, hvor han havde gjort af pengene. Manden svarede, at han havde anbragt pengene på et sikkert sted. Da hun insisterede på at få at vide, hvad det var for et sted, tilstod han, at han havde givet pengene til nogle munke i et tempel.

Konen blev nu endnu mere vred, og hun besluttede at bringe sagen for retten. Da dommeren spurgte manden, hvad han havde at sige til sit forsvar, sagde han: „Jeg har ikke spildt de penge, som jeg har tjent ved hårdt arbejde. Jeg havde ikke tænkt på at så lykkens frø, men da jeg så munkenes offerceremoni, følte jeg, at dette var en mark, hvor jeg kunne så lykkens frø. Da jeg derefter gav munkene pengene, følte jeg samtidig, at jeg havde overvundet min griskhed, og erkendte, at det ikke er penge, som er rigdom, men et rent sind.

Dommeren roste kunstneren, og det gjorde også et dybt indtryk på de mange, der havde lyttet til hans beretning. Han blev herefter stærkere i sin tro, og levede lykkeligt med sin kone.

13. En mand som boede nær en gravplads, blev en nat vækket af en stemme, som råbte på ham; og han stod op, rystende af skræk. Da han næste morgen fortalte om hændelsen til sine venner, sagde en modig blandt dem, at hvis stemmen lød næste nat igen, ville han prøve at finde ud af, hvor den kom fra.

Den næste nat lød stemmen fra gravpladsen igen. Manden blev igen ude af sig selv af skræk, men hans modige ven gik ind på gravpladsen, til stedet, hvor lyden kom fra, og spurgte: „Hvem er du?”

„Jeg er en skjult skat, og jeg havde tænkt mig at give mig selv væk. Jeg råbte til en mand i går, men han turde ikke komme. Derfor vil jeg give mig til dig, som belønning for din modighed. I morgen vil jeg komme til dit hus med mine syv følgesvende,” svarede stemmen fra graven.

„Jeg vil vente på dig, men sig mig, hvordan skal jeg tage imod dig?” sagde den modige mand. Stemmen svarede: „Vi vil komme som tiggermunke. Vask din krop, gør et rent værelse i stand til os, og stil otte skåle ris frem.”

„Når vi har spist, skal du føre os én og én ind i et lukket rum, og der vil vi forvandle os til krukker med guld.”

Vejen til Erkendelsen

Den næste morgen vaskede han sin krop, gjorde et værelse i stand, og modtog de otte tiggermunke. Han viste dem ind i værelset, gav dem mad og drikke, og førte dem derefter én og én ind i det lukkede rum, hvor de alle otte forvandlede sig til krukker fyldt med guld.

En grisk mand, som hørte om denne hændelse, ønskede sig også krukker med guld, og rengjorde derfor på samme måde et værelse, hvorefter han inviterede otte tiggermunke til at spise i sit hjem. Da han efter at de havde spist førte dem ind et lukket værelse, forvandlede de sig imidlertid ikke til krukker med guld, men blev vrede og løb ud af huset, og meldte ham til politiet, som kom og arresterede ham.

Da den bange mand, som boede nær gravpladsen hørte, at stemmen havde gjort vennen rig, gik han til den modige mands hus og sagde, at guldet tilhørte ham, fordi stemmen først havde råbt til ham. Men da han ville tage krukkerne, opdagede han, at de var fulde af giftslanger, som truende rejste deres hoveder mod ham.

Kongen hørte om dette, og befalede, at alle krukkerne med guldet skulle tilhøre den modige mand.

„At i denne verden er således,” sagde kongen.

„Uforstandige mennesker ønsker kun gode resultater, men det er ikke nok bare at ønske. Hvis man ikke tror oprigtigt, opnår man aldrig den sande ro i sindet.”

KAPITEL 2

VEJEN TIL PRAKTISERING AF LÆREN

I

SØGEN EFTER SANDHEDEN

1. Hvad består universet af? Er universet evigt eller forgængeligt? Er det uendeligt eller har det en grænse? Hvordan er samfundet opbygget? Hvordan ser det ideelle samfund ud? Hvis et menneske skulle udsætte sin søgen efter Vejen, til det har fået svar på disse spørgsmål, ville det dø, før det kunne nå at finde den.

Vi kan for eksempel forestille os, at en mand blev ramt af en giftpil. Hans familie og venner ville da tilkalde en læge for at få pilen fjernet og såret behandlet.

Men hvad ville ske, hvis manden modsatte sig og sagde: „Vent lidt, før du trækker pilen ud. Jeg vil først vide, hvem der skød den. Var det en mand eller en kvinde? Var det en rig eller fattig person? Hvilken slags bue var det? Var den lavet af træ eller bambus? Hvad var buestrengen lavet af? Af sener eller af tarme? Var pilen

lavet af spanskør eller siv? Hvilken slags styrefjer var der brugt? Før du trækker pilen ud, vil jeg gerne have svar på disse spørgsmål. Hvad ville der ske, hvis han krævede det?

Før han kunne få svar på disse spørgsmål, ville giften uden tvivl sprede sig til hele kroppen, og han ville dø. Det første man må gøre i en sådan situation, er at trække pilen ud så hurtigt som muligt, og undgå, at giften spreder sig til hele kroppen.

Når man trues af begærets ild, spiller det ingen rolle at vide, hvordan universet er sammensat, eller hvad der er det ideelle samfund.

Spørgsmålet om, hvorvidt universet er uendeligt og evigt, kan vente til vi har slukket ilden fra fødsel, ældelse, sygdom og død, elendighed, sorg, lidelse og smerte. For at løse disse problemer må man hengive sig til studiet af Vejen.

Buddhas lære indeholder det som er nødvendigt at vide, og ingenting, som det er unødvendigt at vide. Det vil sige, den lærer mennesket at de må lære det de skal lære, forkaste det, som de må forkaste, og praktisere det, som

Vejen til praktisering af læren

de må praktisere for at opnå den fulde erkendelse.

Mennesker må derfor først bestemme hvilke problemer der er de væsentligste, og hvilke problemer der må løses først. For at gøre dette er det først og fremmest nødvendigt at lære at kontrollere sit sind.

2. Hvis en mand går ind i en skov for at finde marv fra træer, og kommer tilbage bærende på kviste og blade, ville han så ikke være uforstandig og naiv, hvis han var tilfreds, når det var træets marv han gik efter?

Mennesker ønsker at finde den vej, som fører væk fra fødsel, ældelse, sygdom, død, og ulykke, sorg og lidelse; og når de føler, at de er kommet lidt ad denne vej, føler de sig stolte og selvtilfredse, som manden, der søgte træets marv, men kom tilfreds tilbage med kviste og blade.

Nogle er tilfredse med den fremgang de har gjort uden store anstrengelser, føler sig stolte, og ser ned på

andre. De tror også, at de har fået træets marv, selv om de blot har fået kviste.

Andre føler, at de har opnået fred i sindet, og føler sig tilfredse og stolte, men denne slags mennesker har kun fået træets bark, ikke dets marv.

Nogle føler sig stolte og roser sig selv, fordi de føler, at de har opnået nogen indsigt; men de har kun fået noget ved fra træet, og ikke dets marv. Alle disse mennesker, som bliver hovmodige og tilfredse over den smule, de har opnået, vil snart møde lidelsen igen.

De som søger den rette vej til Erkendelsen, må ikke tro, at den fører til respekt, ære, eller hengivenhed. De må heller ikke tro, at målet kan nås blot med en smule anstrengelse en smule ro i sindet, eller en smule indsigt.

Mennesker må først og fremmest erkende livets og dødens grundlæggende natur.

Vejen til praktisering af læren

3. Verden har ikke nogen substans i sig selv. Den er udelukkende et produkt af det forblindede sind. Verden danner ikke selv nogen forblindelse. Mennesker baserer deres handlinger på begær, de brændes op af dette begær, og lider. De lever i uvidenhed, omgivet af forblindelsens mørke, og er ulykkelige. De som ønsker at finde vejen til erkendelsen, må bekæmpe et sind som skaber en sådan forblindelse.

4. Mit sind, hvorfor går det mod en så unyttig og formålsløs tilstand? Hvorfor er det så uroligt og rastløst? Hvorfor forblinder det mig, og får mig til at knytte mig til så mange ting?

Det er som en plov, som går i stykker, før den har rørt jorden, som et ror, der går løs før man begiver sig ud på livets og dødens store hav. Hvad er formålet med de mange genfødsler, hvis vi ikke ved, hvordan dette liv skal leves?

Mit sind! Engang fik det mig til at blive genfødt som en konge, og en anden gang som en fattig mand, som måtte vandre tiggende omkring.

Somme tider får det mig til at blive genfødt i gudernes land, og blive beruset i drømme om storhed; andre gange lader det mig brænde op i helvedets flammer.

Mit uforstandige sind! Det har ledet mig ad forskellige veje, og jeg har altid villigt fulgt det. Men nu har jeg hørt Buddhas lære; lad derfor være med at forstyrre mig, og få mig ikke til at lide mere. Lad os i stedet i fællesskab stræbe efter at opnå Erkendelsen, så hurtigt som muligt.

Mit sind! Hvis det blot kunne forstå, at alle ting er forgængelige og uden substans, hvis det blot ville lade være med at begære og klynge sig til ting, og vende sig fra griskhed, vrede og uforstandighed. Da ville begærets bånd blive overskåret med visdommens sværd, og uforstyrret af skiftende omstændigheder, ulykke og lykke, ville vi kunne leve i fred.

Mit sind! Det var dét, som vækkede mig, og fik mig til at søge vejen mod Erkendelsen. Men hvorfor bliver det nu så let tiltrukket af begæret, og af drømme om storhed og ære?

Mit sind! Hvorfor farer det hid og did uden formål.

Vejen til praktisering af læren

Indtil nu har jeg fulgt sindets vilje, men fra nu af skal det følge min vilje. Lad mig krydse dette forblindelsens hav, og sammen skal vi følge Buddhas lære.

Mit sind! Disse bjerge, disse floder og have er ubestandige, og fulde af ulykker og lidelse. Hvor i denne verden kan vi finde fred? Lad os følge Buddhas lære, og krydse over til Erkendelsens bred.

5. De som virkelig søger vejen til Erkendelsen, har fuld kontrol over deres sind og går beslutsomt fremad, selv om de bliver udskældt og foragtet. De bliver aldrig vrede selv om folk slår dem, kaster sten på dem, eller angriber dem med sværd.

Selv om de får hugget hovedet af kroppen, forstyrres deres sind ikke. Hvis de lader deres sind formørke af modgang, følger de ikke Buddhas lære.

Selv om man rammes af skældsord, foragt, knytnæveslag, sten eller sværd, må man ikke lade sig forstyrre, men forblive rolig i sin klippefaste tro på Buddhas lære.

For at opnå Erkendelsen, må man gøre det umulige,

udholde det uudholdelige, og give så store almisser, som man er i stand til.

Hvis man bliver fortalt, at man for at opnå Erkendelsen kun må spise ét riskorn om dagen, eller gå gennem ild, må man gøre dette.

Men man må ikke gøre disse ting blot for senere at kunne sige, at man har gjort dem. Man må gøre dem fordi det er rigtigt og klogt, på samme måde som en mor, uden at tænke over det, giver sit barn klæder, eller passer det, når det er sygt.

6. Der var engang en konge, som elskede sit folk og regerede med visdom og barmhjertighed, så landet blev fredfyldt og velstående. Kongen bestræbte sig altid på at følge Vejen, og udlovede en belønning til alle som kunne føre ham til en viis lære.

Hans fromhed blev bemærket af en guderne, som besluttede at sætte ham på en prøve. En gud viste sig i en djævels skikkelse foran paladsets port, og bad om at blive ført til kongen, fordi han havde en viis lære til ham.

Kongen blev meget glad, da han hørte dette, og bad djævelen instruere ham i læren. Da viste djævelen pludselig

Vejen til praktisering af læren

hugtænder så store som sværd, og sagde: „Jeg er meget sulten nu, og kan ikke instruere, før jeg har spist.” Kongen sagde, at han skulle sørge for at der blev bragt mad med det samme, men djævelen svarede: „Det jeg ønsker er varmt menneskekød og blod.” Prinsen, og derefter dronningen, gav deres kroppe til djævelen, men denne blev stadig ikke mæt, og forlangte også at få kongens krop.

Kongen svarede roligt: „Jeg klynger mig ikke til mit liv. Men kan du ikke instruere mig i den hellige lære, før du spiser min krop?”

Djævelen reciterede da følgende ord fra den vise lære: „Både lidelse og frygt kommer fra kødets lyster. De som kan undertrykke begæret, vil aldrig blive ulykkelige eller frygte,” og forvandlede sig til sin sande skikkelse, hvorved også prinsen og dronningen genopstod i deres oprindelige skikkelser.

7. Der var engang en mand i Himalaya-bjergene, som søgte Vejen. Han var ikke interesseret i jordens eller himlens skatte, men kun i at finde den rette vej væk fra forblindelsen og til Erkendelsen.

Guderne blev imponeret af mandens oprigtighed, og besluttede at sætte ham på en prøve. En af guderne tog

form som en djævel, og viste sig i Himalaya-bjergene, syngende: „Alt er foranderligt, alt opstår og forgår.”

Manden hørte denne sang, og blev så glad som en tørstende, der finder en kilde, eller en slave der bliver frigivet. Han sagde til sig selv: „Endelig har jeg fundet den lære, som jeg har søgt så længe.” Han så sig omkring for at finde ud af, hvem der sang denne hellige sang, og fik øje på den skrækindjagende djævel. Han nærmede sig frygtsomt djævelen, og sagde: „Var det dig, der sang den sang, jeg lige hørte? Hvis det var dig, kan du så ikke fortsætte sangen?”

Djævelen svarede: „Ja, det var mig. Men jeg er sulten, og hvis jeg skal synge mere, må jeg først have noget at spise.”

Manden bad igen: „Vil du ikke godt fortsætte sangen. Den sang har en hellig mening for mig, og jeg har søgt dens lære i lang tid. Men jeg har kun hørt en del af den, vil du ikke godt synge resten af den for mig?”

Djævelen svarede: „Jeg er så sulten, at jeg ikke kan synge. Men hvis jeg blot får lidt varmt menneskekød og blod, skal jeg synge sangen færdig for dig.”

Manden var så opsat på at høre resten af sangen, at han lovede at give sin egen krop til djævelen, når han

Vejen til praktisering af læren

havde hørt sangen.

Djæveln sang da resten af sangen: „Alt er foranderligt, alt opstår og forgår. Hvis man hæver sig over fødsel og død, vil man finde evig fred og ro.”

Manden indhuggede sangens tekst i sten og træer, og klatrede derefter op i et træ, hvorfra han kastede sig for fødderne af djæveln. Men netop da forvandlede djæveln til en gud, som strakte sine arme ud og greb ham.

8. Der var engang en mand ved navn Sadaprarudita, som søgte vejen til den fulde erkendelse. Han modstod alle fristelser om rigdom og ære, og tænkte kun på at opnå Erkendelsen. En dag hørte han en stemme fra himlen, som sagde: „Sadaprarudita! Gå direkte mod øst. Tag ikke hensyn til hede eller kulde, til ros eller skældsord, til skelnen mellem godt og ondt; fortsæt bare med at gå mod øst, og du vil finde en sand lærer som kan hjælpe dig med at opnå den fulde erkendelse.

Sadaprarudita blev meget glad, da han hørte dette, og begyndte straks rejsen mod øst. Han sov på marker og i bjerge, og led mange ydmygelser i forskellige lande; han måtte sælge sig selv som slave, og måtte arbejde længe og hårdt for at tjene til føden. Men til slut lykkedes det ham at finde den sande lærer og blive vejledt.

Vejen til praktisering af læren

Der er et ordsprog som siger, at gode ting koster meget. Det vil sige, at den, som ønsker at få noget godt, møder mange hindringer. Sadaprarudita, som søgte vejen til erkendelsen, måtte sande dette.

Han havde ikke penge til at købe røgelse for til sin lærer. Han forsøgte derfor at finde arbejde, men ingen havde brug for ham. Det var som om en djævel lagde forhindringer hvor han end gik. Vejen til Erkendelsen er meget vanskelig, og kan koste én livet.

Da han endelig var i stand til at modtage undervisning fra sin lærer, mødte han en ny forhindring. Han havde ikke noget at skrive på, og intet at skrive med. Han tog derfor et sværd, og skar sig i armen, hvorefter han med sit eget blod nedskrev lærenens instruktioner på sin krop. Således var han i stand til at opnå den fulde erkendelse.

9. Der var engang en dreng ved navn Sudhama, som oprigtigt ønskede at finde vejen til Erkendelsen. Af en fisker lærte han om havets mysterier, af en læge lærte han at have medlidenhed med syge mennesker, og af en velhavende mand lærte han, at alt har en værdi.

Vejen til praktisering af læren

Af en mediterende munk lærte han, at det rene og fredfyldte sind har en mirakuløs kraft til at rense også andre mennesker. Engang mødte han en meget ædel kvinde, og blev imponeret over hendes selvopofrelse. Af hende lærte han, at velgørenhed er visdommens frugt. Engang mødte han en gammel vandringsmand, som fortalte ham, at man må bestige bjerge af sværd og gå gennem ild, hvis man ønsker at finde vejen til Erkendelsen.

Således lærte drengen Sudhana, at han kunne lære noget af alt hvad han så og hørte.

Han lærte, at også en svag gammel kvinde kan opnå Erkendelsen, og ved at iagttage børnenes leg på gaden lærte han om den ægte simple lykke. Af blide venlige mennesker lærte han visdommen i at leve i harmoni med hinanden.

Han lærte, at også i røgelsesafbrænding og blomsterdekoration findes Buddhas lære. Han forstod sandheden om livets forgængelighed, da han en dag hvilede sig under et træ i en skov, og her så et ungt træ, som voksede frem under en rådden træstub.

Dagens solskin og nattens stjerner var som forfriskende regn for den søgende Suddhana. Han spurgte overalt hvor han kom frem, om vejen til Erkendelsen, og ved at lytte til svarene, fandt han Vejen i mange ting.

De som søger Erkendelsen, må forestille sig, at deres sind er som et slot som de må udsmykke og forsvare. De må åbne porten til deres sinds slot, og lade Buddha komme ind. Ydmygt og respektfuldt skal de føre ham til det inderste rum, og her tilbyde ham troens blomster og lykkens og taknemmelighedens røgelse.

II

DE FORSKELLIGE VEJE TIL ERKENDELSEN

1. De som søger oplysning, må erhverve sig tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom.

Hvad er disciplin? Alle mennesker, både de som søger Erkendelsen og de som ikke gør, bør følge reglerne for ret handlen. De bør kontrollere både legeme og sind, og bevogte sansernes fem indgange, frygte den mindste synd, og kun stræbe efter at gøre gode gerninger.

Vejen til praktisering af læren

Hvad menes der med sindets koncentration? Det betyder, at vende sig fra griskhed og ondskab, og derefter gradvist opnå et roligt sind.

Hvad er visdom? Det er evnen til at forstå den firefoldige sandhed: lidelsen, lidelsens ophav, lidelsens ophør, og vejen der fører til lidelsens ophør.

De, som oprigtigt bestræber sig på at erhverve de tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom, kan med rette kaldes Buddhas disciple.

Hvis et æsel, som hverken har koens horn, stemme eller form, fulgte efter en flok køer og hævdede, at det også var en ko, ville nogen da tro det? Det er lige så tåbeligt, når en mand hævder, at han søger vejen, og er en discipel af Buddha, selv om han ikke besidder de tre egenskaber: disciplin, koncentration og visdom.

Før en bonde kan høste om efteråret, må han først pløje jorden om foråret, så frøene, vande, og fjerne ukrudt. På samme måde må de, som søger Erkendelsen, først søge at erhverve de tre egenskaber.

Vejen til praktisering af læren

En bonde kan ikke få frøene til at spire den samme dag han sår dem, se planterne vokse op næste dag, og høste den tredje dag. På samme måde kan de som søger vejen til Erkendelsen ikke fjerne begæret på én dag, holde op med at knytte sig til ting næste dag, og opnå Erkendelsen den tredje dag.

Frøene spirer og planterne trives ved bondens pasning og årstidernes skiften, indtil de til sidst bærer frugt. På samme måde vil også de, som søger den rette vej ved at tilegne sig egenskaberne disciplin, koncentration og visdom, gradvist udslukke begæret, holde op med at knytte sig til ting, og således til sidst opnå Erkendelsen.

2. Det er vanskeligt at følge vejen som fører til Erkendelsen, så længe man bindes og vildledes af sit begær. Der er stor forskel på glæden ved at nyde denne verdens liv, og glæden ved at følge den sande vej.

Som det allerede er blevet forklaret, har alt sin oprindelse i sindet. Hvis sindet føler glæde ved verdslige ting, vil forblindelse og lidelse følge; men hvis sindet føler glæde ved at følge den sande vej, vil Erkendelsens glæde følge.

Derfor må de som søger Erkendelsen, holde deres sind rent, bevare Læren, og udvikle deres selvdisciplin.

Vejen til praktisering af læren

Hvis denne selvdisciplin udvikles, vil koncentrationen følge, og med den visdommens lys, som fører til den fuldkomne erkendelse.

Disse tre egenskaber er i sandhed vejen til Erkendelsen. Fordi mennesker undlader at tilegne sig dem, bliver forblindelsen stadig større. Alle må derfor bestræbe sig på at erhverve disse egenskaber, følge den rette vej, undgå stridigheder, og meditere med et rent sind, og således blive i stand til at opnå Erkendelsen.

3. Hvis disse tre egenskaber analyseres, vil de vise den ottefoldige vej, de fire synspunkter, de fire rette fremgangsmåder, de fem kræfter, og praktiseringen af de seks ting.

Den ædle ottefoldige vej er: ret anskuelse, ret tanke, ret tale, ret handlemåde, ret levevis, ret stræben, ret omtanke, og ret koncentration.

Ret anskuelse vil sige at være i stand til at forstå de fire ædle sandheder, at tro på loven om årsagsforhold, og ikke at have forkerte synspunkter.

Vejen til praktisering af læren

Ret tanke er beslutningen om ikke at begære noget, og ikke være grisk, vred eller ondsindet.

Ret tale er at undgå løgne, unødigt snak, og bagtalelse.

Ret handlemåde er at undlade at stjæle og bedrive hor, og ikke dræbe levende skabninger.

Ret levevis er at undgå en levevis, som medfører skam.

Ret stræben er at gøre sit bedste for at følge den rette vej.

Ret omtanke er at bevare et rent og betænksomt sind.

Ret koncentration er at undgå at stræbe mod forkerte mål, men med et rent sind søge visdommens lys.

4. De fire synspunkter er:

Legemet er urent, og derfor ikke noget, man må være knyttet til.

Vejen til praktisering af læren

Sanserne er oprindelse til al lidelse, uanset hvilke følelser de medfører.

Sindet er ikke konstant, men undergår til stadighed forandringer.

Alt opstår som følge af årsagssammenhænge, og intet er uforgængeligt.

5. De fire rigtige fremgangsmåder er:

At undgå at ondskab opstår.

At forsøge at fjerne alt ondt man møder.

At fremme godhed.

At bevare og styrke alt godt som er fremkommet.

6. De fem kræfter er: Tro, stræben, omtanke, koncentration, og visdom.

Med disse fem kræfter opnås Erkendelsen.

7. For at komme fra forblindelsens verden til Erkendelsens bred, er det nødvendigt at praktisere følgende seks ting: ofring, overholdelse af reglerne, stræben, koncentration,

tion, udholdenhed, og erhvervelsen af visdom.

Ofring hjælper én med at undgå selviskhed; at overholde reglerne, medfører ret handlemåde; udholdenhed gør én i stand til at undertrykke vrede. Stræben forhindrer dovenskab; koncentration bringer ro i et hvileløst sind, og visdommens lys fjerner uvidenhedens mørke.

At ofre og følge reglerne er det fundament, hvorpå et slot kan bygges. Udholdenhed og stræben er slottes vægge, som beskytter mod alle udefra kommende farer, og koncentration og visdom er våbnene med hvilke man kan forsvare sig mod livets og dødens angreb.

Hvis man giver almisser blot fordi man tilfældigvis møder en tigger, er det et offer, men ikke et sandt offer. Et sandt offer giver man uden at blive opfordret til det, og ikke af og til, men ofte.

Det er heller ikke et sandt offer, hvis man, efter man har givet det, føler ærgrelse eller stolthed. Et sandt offer gives med glæde, og giveren glemmer at han har givet,

Vejen til praktisering af læren

hvem han har givet til, og hvad han har givet.

Et sandt offer kommer fra et rent, medfølelsende sind, som ikke tænker på belønning, men som blot ønsker at opnå Erkendelsen sammen med modtageren.

Der findes syv slags ofre, som fattige mennesker kan give. Det første offer er det fysiske offer. Man kan udføre arbejde for andre med sin krop, men det største offer man kan give, er at give sit eget liv, som den følgende historie beskriver. Det andet er det åndelige offer, det vil sige at føle medlidenhed med andre. Det tredje er øjnernes offer. Det vil sige at se på andre med venlige, varme øjne, og give dem fred i sindet. Det fjerde er et mildt smilende ansigtsudtryk. Det femte er ordets offer. Det vil sige med sin tale at vise medfølelse for og glæde andre. Det sjette er sædets offer. Det vil sige at tilbyde andre sin plads. Det syvende er husets offer. Det vil sige at tilbyde andre mennesker husly for natten. Alle de nævnte ofre kan gives af alle i det daglige liv.

8. Der var engang en prins ved navn Sattva. En dag legede han med sine to ældre brødre i en skov, og fik her øje på en udsultet tiger, som skulle til at spise sine egne unger.

De to ældre brødre blev bange, og flygtede, men Sattva klatrede op på et klippefremspring, og kastede sig herfra ned foran tigreren for at frelse ungernes liv.

Prins Satva tænkte kun på at følge Vejen: „Denne krop er foranderlig og forgængelig. Jeg har elsket min krop, og ønskede ikke at forlade den, men nu vil jeg ofre den til denne tiger, og hermed opnå Erkendelsen.

9. Der er fire sindstilstande som den, der søger Erkendelsen, må stræbe efter at opnå: barmhjertighed, mildhed, glæde og sindsro. Med barmhjertighed kan man fjerne griskhed, med mildhed kan man fjerne vrede, med glæde kan man fjerne lidelse, med sindsro kan man afholde sig fra at sondre mellem godt og ondt.

En stor barmhjertighed giver mange mennesker glæde og lykke. En stor mildhed fjerner mange mennes-

Vejen til praktisering af læren

kers lidelse. En stor glæde opmuntrer mange mennesker. En stor sindsro får én til at tænke på alle mennesker som ligestillede. Man må bestræbe sig på at opnå disse fire sindstilstande og således fjerne griskhed, vrede, lidelse og sondring mellem godt og ondt. Men det er lige så vanskeligt at undgå uret, som det er at undgå en god vagthund. Et rent sind mistes lige så let som en hjort i skoven. Et urent sind er lige så vanskeligt at fjerne som bogstaver hugget i sten, og et rent sind forsvinder lige så let som bogstaver skrevet i vand. Det er derfor i sandhed vanskeligt at følge den rette vej til Erkendelsen.

10. Der var engang en ung mand ved navn Srona, som var født i en rig familie, men hvis helbred var dårligt. Han var meget opsat på at finde den fuldkomne erkendelse, og blev én af Buddhas disciple. Han anstrengte sig så meget for at finde den rette vej, at hans fødder begyndte at bløde.

Buddha følte medlidenhed med ham og spurgte: „Srona, har du nogensinde spillet på harpe? Du ved, at man ikke kan frembringe en god lyd hvis strengene er for stramme eller for løse. Først når strengene er rigtigt justeret, fremkommer den rette lyd.”

„Opnåelsen af Erkendelsen kan sammenlignes med justering af harpestrengene; hverken hvis man er for doven og slap, eller hvis man anstrenger sig for voldsomt, kan man følge Vejen. Man må bestræbe sig på at opnå Erkendelsen i overensstemmelse med sine evner.”

Disse ord var til stor hjælp for Srona, og han var snart i stand til at opnå Erkendelsen.

11. Der var engang en prins, som var meget dygtig i brugen af fem våben. En dag da han var på vej hjem fra sin træning, mødte han pludselig på en stor slette et uhyre med usårligt skind.

Uhyret kom imod prinsen, og han skød en pil mod det. Men pilen satte sig blot i uhyrets pels uden at sår det. Så angreb han det med sværd, spyd, lanse og hellebard, men alt prellede af på uhyret. Til sidst slog og sparkede han på det, men til ingen nytte; uhyret greb ham blot, og løftede ham op. Han stødte sit hoved så hårdt han kunne mod uhyrets bug, men uden virkning.

Da sagde uhyret: „Det nytter ikke at gøre modstand; jeg vil sluge dig nu!” Men prinsen smilede og sagde: „Du tror måske, at jeg har brugt alle mine våben; men jeg har

Vejen til praktisering af læren

ét tilbage. Hvis du sluger mig, vil jeg dræbe dig inde fra din mave.”

Prinsens mod gjorde uhyret uroligt, og det spurgte ham: „Hvordan kan du gøre det?” „Med troens styrke,” svarede prinsen. Da slap uhyret prinsen, og bad om at blive instrueret i Læren, hvorefter det aldrig mere gjorde nogen ondt.

12. Både skamløshed og selvhævdelse ødelægger verden, men skam og selvudslettelse bevarer verden. Mennesker som kan føle skam, vil respektere deres forældre, lærere og ældre søskende. Selvkritik er en dyd, fordi den medfører ydmyghed.

Hvis et menneske angrer, vil dets synder forsvinde, men er det uden anger, vil dets synder øges, og fordømme det evigt.

Kun det menneske, som lytter oprigtigt til Læren, og herefter tænker over den og praktiserer den, vil få gavn af den. Den som bare lytter uden at reflektere over, og praktisere det hørte, vil aldrig kunne nå den fuldkomne erkendelse.

Tro, beskedenhed, ydmyghed, stræben og visdom, er

de store kræfter i denne verden. Visdommen er den vigtigste, og de fire andre er afhængige af denne kraft.

Det menneske, som lader sig lokke af verdslige ting, som kan lide at føre intetsigende tale, og som sover for meget, vil fjerne sig fra vejen til Erkendelsen.

13. Blandt dem, som følger vejen til Erkendelsen, vil nogle nå målet hurtigere end andre. Man må derfor ikke miste modet, blot fordi man ser andre opnå Erkendelsen først.

En mand som øver sig i bueskydning, vil i begyndelsen ikke kunne ramme plet ofte, men ved at fortsætte med at øve sig, vil han til sidst være i stand til at ramme gang på gang. En flod begynder som en lille kilde, men strømmer til sidst som en bred flod ud i det store hav. På samme måde vil man ved tålmodighed og udholdenhed til sidst være i stand til at opnå Erkendelsen.

Som det er blevet forklaret, vil man kunne se Læren overalt, hvis man holder øjnene åbne; for mulighederne for at opnå Erkendelsen er til stede overalt.

Der var engang en mand, som opnåede Erkendelsen, da han var ved at brænde røgelse og lagde mærke til, at duften hverken eksisterede eller ikke eksisterede, og

Vejen til praktisering af læren

hverken kom eller forsvandt.

En mand fik engang en torn i foden. Han følte en skarp smerte, men forestillede sig, at smerten kun var dannet af hans sind. Ved at meditere yderligere over denne hændelse, kom han frem til, at hvis man ikke kontrollerer sit sind, vil det blive styret af ens begær, mens det vil blive rent, hvis man kan kontrollere det. Af sådanne tanker opnåede han snart den fuldkomne erkendelse.

En grisk mand tænkte en dag over sin egen griskhed, og forstod pludselig, at griske tanker blot er brændestykker, som visdommen kan sætte i flammer. Denne mand opnåede også snart Erkendelsen.

Der er en gammel leveregel, som siger: „Hold sindet i ro. Hvis sindet er i ro, vil hele verden være i ro.” Der er mange, som har opnået erkendelse, efter de har hørt denne leveregel og erkendt, at alle tilsyneladende forskelle har deres oprindelse i det diskriminerende sind. Vejene til Erkendelsen er i sandhed utallige.

III

TROENS VEJE

1. De som viser ærbødighed og hengivenhed for buddhismens tre skatte, Buddha, Dharma (Læren) og Sangha

(Ordenen), kan kaldes Buddhas disciple. Buddhas disciple kontrollerer deres sind med visdom, tro, overholdelse af reglerne, og ofringer.

Disciplene må overholde de følgende fem regler: ikke dræbe levende skabninger, ikke stjæle, ikke bedrive, ikke lyve og ikke drikke alkohol.

Buddhas disciple tror på Buddhas visdom; de prøver at frigøre sig fra griskhed og selviskhed, og bestræber sig på at hjælpe andre. De forstår loven om årsagsforholdene, og loven om alle tings forgængelighed.

Et træ som hælder mod øst, vil også falde mod øst. På samme måde vil også alle, som lytter til og tror på Buddhas lære, helt sikkert en dag blive genfødt i Buddhas Rene Land.

2. Det er blevet sagt, at de som viser ærbødighed og hengivenhed for de tre skatte i buddhismen: Buddha, Læren, og Ordenen, er Buddhas disciple.

Buddha er en som har opnået den fuldkomne erkendelse, og som velsigner og frelser alle mennesker. Dharma er Buddhas sande Lære, og Sangha er Ordenen.

Vi taler om Buddha, Dharma og Sangha, som om de

Vejen til praktisering af læren

var tre forskellige ting; men de er i virkeligheden det samme. Buddha åbenbarer sig i Læren, og denne virkeliggøres af Ordenen.

Hvis man tror på Dharma eller Sangha, betyder det således, at man også tror på Buddha, og hvis man tror på Buddha, vil man også tro på Dharma og Sangha.

Derfor kan alle, hvis de tror på Buddha, frelses og opnå den fulde erkendelse. Buddha elsker alle mennesker, som var de hans børn, og hvis de tror på Buddha på samme måde som et barn stoler på sin mor, vil de kunne blive frelst af ham.

De som oprigtigt tror på Buddha, vil altid modtage visdommens lys og barmhjertighedens sødme.

3. Intet gavner én mere end at tro på Buddha. Blot det at tro på Buddha et kort øjeblik efter at have hørt hans navn, er ubeskriveligt givende.

Man bør derfor give sig den glæde, at lytte til og tro på Buddhas lære, selv om man må gå gennem denne brændende verden.

Det er svært at møde Buddha, eller en lærer som kan forklare hans lære, og det vanskeligste er at tro på hans lære.

Men når man har mødt en lærer som er vanskelig at finde, og fået forklaret det som er vanskeligt at forstå, må man passe på ikke at miste det lærte og glæde sig over sin tro på Buddha.

4. Troen er den bedste følgesvend som man kan have på den lange rejse gennem livet; det er den bedste føde og rigdom man kan få.

Troen er hånden som modtager læren, den rene hånd som modtager alle dyder. Troen er også den ild som fortærer alle sindets urenheder og som oplyser vejen for den som søger Erkendelsen.

Troen fjerner al griskhed, vrede og stolthed; den får mennesker til at være høflige og respektere hinanden. Den giver kræfter til at handle rigtigt, overkomme vanskeligheder, undgå at binde sig til ting, og til at undgå fristelser.

Vejen til praktisering af læren

Troen opmuntrer alle som må gå en lang og trættende vej, og leder til Erkendelsen.

Troen får mennesker til at føle, at de er nær Buddha, og at de omfavnes af hans godhed. Den mildner sindet, og får én til at have medfølelse med andre mennesker.

5. De som tror, vil høre Buddhas lære i alt de hører, og glædes ved visdommen de erhverver sig. De vil forstå, at alle hændelser er betinget af årsagsforhold, og blive i stand til at møde alt i livet med tålmodighed.

Troen får mennesker til at forstå sandheden om livets forgængelighed, og til ikke at blive overrasket eller skuffet over de skiftende omstændigheder de vil møde i livet.

Troen har tre aspekter: anger, fryd og accept.

Mennesker bør tænke over disse tre aspekter, være sig deres synder bevidst, og skamme sig over dem. De bør glæde sig også over andre menneskers lykke og rose deres dyder, og altid ønske, at de kan være hos Buddha og udføre deres handlinger sammen med ham.

Det troende sind er oprigtighedens sind. Det er et dybt sind, og et sind, som glæder sig over at blive ført af Buddha til det Rene Land.

Overalt hvor Buddhas navn bliver reciteret, og hvor der findes mennesker, som tror på ham og frydes, vil Buddhas kraft åbenbare sig, og han vil lede de troende til sit Rene Land, hvor de vil blive genfødt og befriet for forblindelsen.

6. Det troende sind er åbenbaringen af Buddha-naturen som ligger på bunden af sindet. For den som forstår Buddha, er selv en Buddha, og den som tror på Buddha, er selv en Buddha.

Men det er vanskeligt at finde denne Buddha-natur, for den er begravet i begærets dynd, og kun et rent sind befriet fra begæret kan få dens rødder til at vokse op til en blomst.

Vejen til praktisering af læren

Det siges, at i en Eranda-skov kan kun det giftige Eranda-træ vokse; det velduftende Chandana-træ kan ikke vokse der. Hvis Chandana-træet voksede på et sådant sted, ville det være et mirakel. På samme måde er det et mirakel, hvis troen på Buddha kan vokse i et menneskes sind.

Troen på Buddha kaldes derfor en „tro uden rødder”. Det vil sige, at den ikke har rødder, hvorfra den kan vokse i et menneskes sind, men rødder, hvorfra den kan i vokse Buddhas medfølende sind.

7. Troen leder, og er Vejens begyndelse og dydernes ophav. Men mennesker, som søger Vejen, bliver ofte svækket i troen, fordi de tvivler på fem ting.

Den første er tvivlen på Buddhas visdom, Den anden er tvivlen på Lærens sandheder. Den tredje er tvivlen på de som prædiker Buddhas lære. Den fjerde er tvivlen på om den anviste vej fører til Erkendelsen. Den femte er den tvivl om at andre kan opnå Erkendelsen, som stolte og selvsikre mennesker føler.

Vejen til praktisering af læren

Der findes i sandhed intet værre end tvivlen. Tvivlen skiller mennesker, forgifter venskaber, den er en torn, som smerter og irriterer, og et sværd som dræber.

Troende må derfor vide, at troen er noget som blev plantet for længe siden af Buddhas barmhjertighed.

De må også forstå, at Buddhas medlidenhed kan fordrive tvivlens mørke, og oplyse det troende sind.

De troende som fryder sig over Buddhas barmhjertighed, og de love om årsagsforhold, som han opstillede for længe siden, kan, selv om de lever et almindeligt liv, blive genfødt i Buddhas Rene Land.

Det er i sandhed vanskeligt at leve i denne verden. Det er vanskeligt at høre og forstå Læren, og det er endnu vanskeligere at tro. Derfor må man bestræbe sig på at lytte til Buddhas lære, når som helst lejligheden gives.

IV

BUDDHAS HELIGE ORD

1. Den som ikke kan glemme at han blev bagtalt, leet af, eller slået, kan aldrig slippe af med sin vrede.

Vrede kan man ikke fjerne med vrede, men kun ved at glemme.

Hvis der er et hul i et tag, vil regnen dryppe ned i huset. På samme måde vil griskhed vinde indpas i et sind som ikke er trænet og under kontrol.

Dovenskab er vejen til døden. Stræben er vejen til livet. Uforstandige mennesker er dovne, vise mennesker er flittige.

På samme måde som en pile-mager forsøger at lave sine pile lige, vil et viist menneske forsøge at gøre sit sind rent.

Et forvirret sind farer hid og did. Hvis sindet kommer under kontrol, vil roen følge.

Det er et menneskes eget sind, ikke en ven eller fjende, som lokker det til at gøre noget forkert.

Den som kan beskytte sit sind mod griskhed, vrede og ondskab, vil opnå sand og varig fred.

2. At sige smukke ord, udenat lade dem ledsage af handling, er som en smuk blomst uden duft.

Blomstens duft flyver ikke mod vinden, men duften fra et menneskes godhed flyver også mod vinden ind i verden.

Natten føles lang for et menneske som ikke kan sove, og vejen føles lang for en træt rejsende. Forblindelsen føles uoverkommelig for den som ikke kender den rette lære.

Man bør, før man begiver sig ud på en rejse, finde ledsagere som er lige så kloge som en selv, eller klogere. Det er bedre at rejse alene, end at rejse med en uforstandig person.

Man bør frygte en uoprigtig og ondsindet ven mere end et rovdyr, for et rovdyr kan kun skade ens krop, men en ondsindet ven vil skade ens sind.

Hvordan kan et menneske uden at kunne kontrollere sit sind føle tilfredsstillelse ved at sige: „Dette er mit

Vejen til praktisering af læren

barn”, eller „dette er min formue”. Uforstandige mennesker vil altid lide.

Det er bedre at være uforstandig og være klar over det, end at være uforstandig og tro, at man er viis.

På samme måde, som en ske ikke kan smage maden, som ligger på den, kan et uforstandigt menneske ikke forstå en vismands ord.

Frisk mælk stivner ikke hurtigt, onde handlinger medfører heller ikke ulykke med det samme; de ligger som ulmende gløder dækket af aske, og bryder til sidst i brand.

Det er uforstandigt at hige efter rigdom og ære, for sådanne længsler fører kun til lidelse.

En god ven, som udpeger ens fejl og svagheder, bør respekteres lige så meget som én, der viser, hvor store skatte ligger skjult.

3. Et menneske som glædes ved at blive instrueret i læren, vil sove fredfyldt, fordi dets sind er blevet renset.

En tømrer vil forsøge at lave plankerne glatte, en

pilemager prøver at lave pilene lige, og en grøftegraver forsøger at få vandet til at strømme jævnt. På samme måde prøver et viist menneske at kontrollere og rette sit sind, for at opnå den fuldkomne erkendelse.

En stor klippe flyttes ikke af vinden; et viist menneske lader sig heller ikke påvirke af hverken ros eller bagtalelser.

At overvinde sig selv er en større sejr end at overvinde tusindvis af fjender på slagmarken.

Det er bedre at leve én dag i troen på den rette lære, end at leve i hundrede år uvidende om den rette tro.

Alle som elsker deres liv, må beskytte sig mod alt ondt, og mindst én gang, som unge, midaldrende eller gamle, bør de blive vækket i troen.

Verden står altid i brand. Den brænder med griskhedens, vredens og uvidenhedens flammer. Alle bør flygte fra denne brand så hurtigt, som de kan.

Verden er som skum, som spindelvæv, som en snavset krukke. Man må derfor altid bestræbe sig på at bevare sindets renhed.

Vejen til praktisering af læren

4. At undgå alt ondt, søge godheden, og holde sindet rent, dette er Buddhas lære.

Udholdenhed er en af de vanskeligste egenskaber at tilegne sig, men den som viser udholdenhed, vil modtage sejrens blomster.

Når man føler vrede, må man forsøge at glemme den; når man føler sorg, må man overkomme den; når man føler begær, må man undertrykke det. For at kunne leve et uselvsk liv, må man ikke tænke at noget tilhører en selv.

At være rask er den største fordel, at være tilfreds er den største rigdom, at føle tillid er det største venskab, at opnå Erkendelsen er den største lykke.

De som vender sig fra ondskab, som har ro i sindet, og glæder sig over læren, vil kunne leve uden frygt.

Bliv ikke bundet til noget, I kan lide, hav ikke aversioner mod noget, I ikke kan lide. Sympati eller modvilje medfører sorg, frygt og bundethed.

5. På samme måde som rust dannet på jern vil fortære det, vil ondskaben dannet i menneskets sind ødelægge mennesket.

Som et helligt skrift, der ikke bliver læst, samler støv, og et hus, som ikke holdes ved lige, forfalder, vil også et dovent menneskes sind blive urent.

Forkerte handlinger vil tilsmudse mennesker, gerrighed vil tilsmudse et offer, ondskab vil tilsmudse både dette liv og det næste liv.

Men den værste urenhed af alle er uvidenheden. Før den er fjernet, kan man ikke gøre sig håb om at blive ren i sindet.

Det er let at leve et skamløst liv, være kæphøj som kragen, og såre andre uden at føle anger.

Det er svært at være ydmyg, og vise respekt, at frigøre sig fra begæret, være ren i tanke og handling, og leve et viist liv.

Det er let at se andres fejl, men svært at se ens egne. Man spreder andres synder omkring sig i alle retninger, men skjuler sine egne som en falskspiller skjuler sine

Vejen til praktisering af læren

ekstra terninger.

Fugle, røg og storm efterlader ikke noget spor på himlen; en forkert lære fører ikke til Erkendelsen. Intet varer evigt, men det oplyste sind er urokkeligt.

6. Som en borg beskyttes både udvendigt og indvendigt, må også sindet beskyttes mod udefra kommende og indefra kommende farer, og man må konstant være på vagt.

Enhver er sin egen herre, og må kunne stole på sig selv. Derfor må man først og fremmest lære at kontrollere sit sind.

For at kunne kontrollere sindet, må man først holde op med at snakke for meget, og tænke mere over tilværelsen.

Solen skinner om dagen, månen skinner om natten. Ridderen skinner i sin rustning, og den, som søger Erkendelsen, stråler i sin stille meditation.

Den som ikke kan vogte indgangene til de fem sanser, øjne ører, næse, tunge og krop, og som bliver fristet af sine omgivelser, vil aldrig kunne finde vejen til

Erkendelsen. Kun den som kontrollerer sit sind, og omhyggeligt vogter indgangene til de fem sanser, vil kunne opnå Erkendelsen.

7. Den som føler sig knyttet til noget, vil have svært ved at se tingene som de er, men den som ophører med at knytte sig til noget, vil kunne se alt i et nyt lys.

Hvor der er sorg, er der lykke; hvor der lykke, er der sorg. Kun den som hæver sig over – og ophører at skelne mellem – lykke og sorg, godhed og ondskab, vil være i stand til at erkende, hvad frihed er.

At længes efter fremtiden, og savne fortiden, er som strå der ligger og rådner.

Hemmeligheden ved et sundt sind og legeme er at leve i núet og ikke begræde fortiden eller bekymre sig om fremtiden.

Dvæl ikke ved fortiden, drøm ikke om fremtiden, men lev i núet.

Udsæt ikke til i morgen det, som kan gøres i dag. Gør det, som skal gøres, så godt som muligt, og dagen vil ikke være spildt.

Vejen til praktisering af læren

Troen er menneskets gode ven, og visdommen dets rettesnor. Man må forsøge at undgå uvidenhedens og lidelsens mørke, og i stedet søge Erkendelsens lys.

Troen er den største rigdom, oprigtigheden forsøder livet, at erhverve sig dyder, er den helligste pligt. Hvis et menneske bestræber sig på at leve efter Læren, vil det også opnå fred i sindet.

På livets rejse er troen forplejning, dyderne er husly, visdommen er lyset som viser vej, og rette tanker giver beskyttelse om natten. Kun et menneske som har fjernet begæret og fået et rent sind, vil føle frihedens glæde.

Man bør glemme sig selv for familiens skyld, glemme familien for sin bys skyld, glemme byen for landets skyld, og glemme alt for Erkendelsens skyld.

Alt er forgængeligt; alt opstår og forgår. Først når man er hævet over livets og dødens smerte, vil man finde fred.